

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 5-A DIN POST

(a Cuv. Maria Egipteanca)

**SF. SFINȚIT MC. SIMION,
EPISCOPUL PERSIEI;
SF. IER. ACACHIE,
EPISCOPUL MELITINEI**

Cu ajutorul Bunului Dumnezeu, am ajuns în a 5-a Duminică a Postului Mare sau Duminica Sfintei Cuvioase Maria Egipteanca, la distanță de o săptămână de marea sărbătoare a Intrării Mântuitorului în Ierusalim și la două săptămâni de Marele Praznic al Învierii Domnului. Se apropie Sfintele Patimi ale Mântuitorului Hristos, iar Sfânta noastră Biserică, nu întâmplător, ne pune în față Sfânta Evanghelie de la Marcu cap. 10, în care Mântuitorul își pregătește pentru a treia oară ucenicii vestindu-le Patimile Sale, căci Învățătorul lor merge la Ierusalim să pătimească, să moară, iar a treia zi să învieze.

Această a treia vestire a patimilor a adus tristețe în sufletul ucenicilor, care nu se puteau împăca cu gândul că Cel care a săvârșit atâtea minuni va avea să sufere chinuri, batjocură și moarte din partea oamenilor. Ei erau convinși că plecarea Mântuitorului la Ierusalim însemna întemeierea unei împărății lumești în frunte cu Învățătorul lor, fapt ce le va aduce însemnate avantaje, funcții sau dregătorii înalte. Astfel s-a iscat în rândul ucenicilor o dispută, o luptă pentru întâietate, care să fie mai mare în împărăția lumească ce va urma. Doi dintre ucenici, Ioan și Iacob, fiind cuprinși de duhul slavei deșarte, și-au ales din timp locurile cele mai importante, de-a dreapta și de-a stânga Mântuitorului, fapt ce a generat mânie și invidie pentru colegii lor de apostolat. Mântuitorul nu a permis ucenicilor Săi să persiste în această ispită și i-a corectat: „Cel ce vrea să fie mai mare între voi trebuie să fie tuturor slugă. Căci și Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea sufletul răscumpărare pentru mulți”. S-au

SLUJIRE ȘI POCĂINȚĂ, CĂI DE DOBÂNDIRE A ÎMPĂRĂȚIEI

întristat Apostolii, căci nu înțelegeau că Împărăția lui Dumnezeu nu este din lumea aceasta, iar Hristos Mântuitorul nu putea ajunge la Înviere dacă nu trecea prin moarte. Nu au înțeles motivul pentru care Hristos a venit în lume, dragostea Lui nețărmurită pentru oameni, necesitatea Jertfei Lui în vederea mântuirii oamenilor și nici roadele și finalitatea Sfintelor Patimi. Aceste lucruri aveau să le înțeleagă Apostolii abia după Învierea și arătările Domnului de după Înviere.

Cea de-a doua Evanghelie a acestei Duminici ne înfățișează o femeie păcătoasă care căindu-se de trecutul său a căzut la picioarele Mântuitorului, a spălat cu lacrimi picioarele Lui și le-a șters cu părul capului, primind iertarea păcatelor. Dar astăzi, în chip cu totul deosebit, Sfânta Biserică ne pune în față o altă pildă de pocăință prin viața și nevoința Sfintei Cuvioase Maria Egipteanca (340-420). S-a născut în Egipt într-o familie înstărită primind o educație aleasă, dar nu se știe din ce motive, la doar 12 ani, a părăsit ca-

sa părintescă și a plecat în orașul Alexandria ducând o viață destrăbălată în lux, petreceri, mâncăruri scumpe, băuturi fine, în compania unor tineri care își desconsiderau tinerețile, fără vreo preocupare pentru suflet sau pentru Împărăția lui Dumnezeu. Chiar își făurise o mare faimă în Alexandria printre amatorii de plăceri trupești, în cei 17 ani de trai decadent printre străini. A avut ocazia să observe și alt gen de tineri care erau preocupați de tinerețile lor, de Dumnezeu și de cele sfinte, care coborau la mare în port să se îmbarce cu destinația Ierusalim pentru a lua parte la marele praznic al Înălțării Sfintei Cruci, într-o biserică în apropierea Sfântului Mormânt. I-a venit și ei gândul să plece la Ierusalim, continuând însă în cetatea sfântă să săvârșească același fel de nelegiuiri și să „pescuiască” cât mai mulți tineri spre împlinirea poftelor trupești.

Intr-un târziu s-a hotărât să meargă și ea să se închine Lemnului Sfânt pe care S-a răstignit Hristos, dar o putere nevăzută

o ținea la intrarea în biserică. Încercând în repetate rânduri și nereușind să ajungă să sărute Sfânta Cruce, și-a adus aminte de viața ei trăită în fărâdelegi, și și-a îndreptat privirea către icoana Maicii Domnului, făgăduindu-i că dacă o va lăsa să intre în biserică, își va schimba cu totul viața. Astfel rugându-se, a ieșit din biserică, a trecut râul Iordan în pustie și acolo a făcut pocăință timp de 47 de ani în cele mai aspre nevoițe, încât a uimit și

pe Părintele Zosima care era cel mai mare nevoitor al acelor locuri. A împărtășit-o, a prohodit-o și a îngropat-o părintele Zosima, care s-a smerit în fața nevoițelor Cuvioasei, pe care le-a povestit fraților din mănăstire și care au fost consemnate de patriarhul Sofronie al Ierusalimului (633-638). De nevoițele sale s-au minunat nu numai oamenii, ci și îngerii, iar Dumnezeu i-a iertat noianul păcatelor, lăsându-ne pildă de adevărată pocăință

aproape unică în istoria Bisericii.

Să luăm aminte cum să ne apropiem de Dumnezeu în această perioadă a Postului Mare, în chip de adevărată pocăință prin prezența la biserică, post, rugăciune, Spovedanie, Împărtășanie, ca astfel – nu peste mult timp - să intrăm împreună cu Hristos în Ierusalim, împreună cu El să pătimim, să murim și să înviem în Marele Praznic al Învierii Domnului. ❖

Părintele Adrian Chiriță

CUVIOASA MARIA EGIPTEANCA, MODELUL ASCETIC AL DESĂVÂRȘIRII PRIN POCĂINȚĂ

Duminica a 5-a din Postul Mare este dedicată Cuvioasei Maria Egipteanca, pentru că de folos ne este a înțelege cât de minunate sunt roadele pocăinței. Despre viața acestei mari cuvioase aflăm din scrierile Sfântului Sofronie, Patriarhul Ierusalimului.

Cuvioasa Maria Egipteanca a fost descoperită de ieromonahul Zosima, viețuitor al unei mănăstiri din apropierea Iordanului. Să spunem însă, că părintele Zosima, aspru nevoitor, căutat de mulți monahi pentru viața sa îmbunătățită, dorea să afle pustnic cu fapte mai vrednice decât ale sale - dacă exista -, și să ia învățătură de la acesta. Și prilejul a venit într-un an în perioada Postului Mare. Căci rânduiala mănăstirii era ca după Sfânta Liturghie din prima duminică din Sfântul Post al Paștilor, călugării să plece în pustie pentru a se îndeletnici până la duminica Floriilor cu post și rugăciune.

Și retrăgându-se în pustie, părintele Zosima ajunge în locurile în care își ducea viața în aspră nevoiță o femeie, Maria Egipteanca. Pentru că hainele îi erau jalnice zdrențe, Cuvioasa îl roagă pe părintele Zosima să-i arunce ceva din hainele sale, spre a-și acoperi goliciunea. Apoi acesta stă de vorbă cu ea, aflându-i trecutul și viețuirea, închinată pocăinței. Cuvioasa Maria s-a născut în Egipt, dar la 12 ani pleacă la Alexandria, părăsindu-și părinții iubitori, și alege o viață de desfrânare trupească, în care petrece 17 ani. Dar într-un an parcă ceva o atrage către Ierusalim, căci hotărăște să urce pe o corabie pe care se aflau și pelerini creștini, care se duceau la praznicul Înălțării Sfintei Cruci. Ajungând și ea acolo, și dorind să vadă crucea Mântuitorului, o putere nevăzută o împiedica să intre în biserică. Uimită, întrebându-se de ce i se întâmplă aceasta, a realizat că viața desfrânată dusă până atunci era ceea ce o nu o lăsa să se apropie. „Deci, am început a plânge, a mă tângui și a mă bate în piept, scoțând suspinuri din adâncul inimii

mele”, spune aceasta.

Apoi s-a rugat cu lacrimi la icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu (foto: astăzi icoana Maica Domnului „Eghiptissa” se află în Muntele Athos): „Poruncește, o Stăpână, ca și mie, nevredniciei, să mi se deschidă ușa, spre închinarea dumnezeieștii Cruci, și să-mi fii tu mie chezășuitoare preavrednică de credință către Cel ce S-a născut din tine, cum că de acum nu-mi voi întina trupul cu niciun fel de spurcăciune a necuratei desfrânări, ci după ce voi vedea Lemnul cel Sfânt al Crucii Fiului Tău, mă voi lepăda cu totul de lume și de cele din ea și îndată voi ieși oriunde, tu singură, ca o chezășuitoare a mântuirii mele, mă vei povățui pe mine”. Rugăciunile îi sunt ascultate, ea se închină Sfintei Cruci, iar la ieșire aude un glas ce-i spune: „De vei trece Iordanul, bună odihnă vei afla”.

A doua zi, povățuită de Maica Domnului, a trecut cu o luntre Iordanul, ajungând la Biserica Sfântului Ioan Botezătorul, în imediata apropiere a locului în care fusese botezat Mântuitorul Iisus Hristos, unde s-a împărtășit cu Preacinstitele și de viață Făcătoarele Taine ale lui Hristos, retrăgându-se apoi în pustie pentru 47 de ani. În tot acest timp, s-a hrănit din cele trei pâini cu care plecase și cu ierburile crescute în nisip, luptându-se cu „poftetele cele nebunești”. În urma rugăciunilor neîncetate rostite cu lacrimi ziua și noaptea, harul lui Dumnezeu s-a pogorât asupra ei întărind-o și ajutând-o să supraviețuiască și să-și mântuie păcatele, căci s-a hrănit și s-a acoperit „cu cuvântul

lui Dumnezeu, care cuprinde toate, că nu numai cu pâine va fi omul viu.”

Cutremurat de cele auzite, bătrânul Zosima, cu lacrimi în ochi vrea să se închine Cuvioasei. Aceasta refuză, dar îi cere să vină spre a o împărtăși peste un an.

Împlinindu-și promisiunea, părintele Zosima revine în anul următor, și o vede pe Cuvioasa Maria venind spre el din partea cealaltă a Iordanului, pășind peste ape. După ce o împărtășește, Cuvioasa îl roagă se vină și în anul următor. Dar revenind, o găsește moartă, iar alături scris pe pământ: „Părinte Zosima, îngroapă trupul smeritei Maria la locul acesta. Dă țărâna țărânei și te roagă Domnului pentru mine, care am răposat în noaptea mântuitoarelor patimi ale lui Hristos, după împărtășirea dumnezeieștii Cine celei de Taină”.

Cu ajutorul unui leu care slujise Cuvioasei, Zosima îi îngroapă trupul, după care, întors în mănăstire, a povestit fraților tot ceea ce aflase despre această sfântă, meditănd la modelul de desăvârșire ascetic, prin pocăință și faptă, pe care îl întruhipa cuvioasa pustiuului, desăvârșire despre care gândise cândva cu trufie că el o atinsese deja. ❖

SFÂNTUL MARE MUCENIC GHEORGHE, PURTĂTORUL DE BIRUINȚĂ

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe este un sfânt martir, sărbătorit de aproape toate Bisericile creștine, de obicei la 23 aprilie. Este supranumit „ Purtătorul de biruință ” (grec. tropeophoros), fiind unul dintre cei mai cunoscuți și venerați apărători ai creștinismului, numeroase biserici având hramul său, iar numele său purtându-l mulți creștini.

Sfântul a trăit în timpul domniei împăratului Dioclețian, și s-a născut în Capadocia, într-o familie creștină, înstărită. S-a înrolat în armata romană, și parcurgând ierarhia militară, s-a făcut remarcat prin faptele sale de arme. Deși în anul 303 Dioclețian emite un decret împotriva creștinilor, Sfântul Gheorghe își va mărturisi public credința. Din ordin imperial, sfântul este întemnițat și torturat pentru a se lepăda de Hristos. Dar lovirile cu sulița, lespezile de piatră așezate pe piept, trasul pe roată, groapa cu var, încălțăminte cu cuie, băutura otrăvită, bătaia cu vâna de bou și toate celelalte torturi nu l-au înduplecat să renunțe la credința sa.

evlavie la Sfântul Gheorghe, ridicându-i biserici și botezându-și pruncii cu numele său, dovadă astăzi 900.000 de români îi poartă numele. Se știe că

steagul Moldovei, trimis de Ștefan cel Mare la mănăstirea Zografu din Muntele Athos, are chipul Sfântului Gheorghe, doborând balaurul. Iar istoria consemnează că înainte de Bătălia - și victoria- de la Podul Înalt, Vaslui (10 ianuarie 1475) a avut loc o minunată întâmplare. Sfântul Ștefan cel Mare s-a rugat mult pentru ca mica sa oștire creștină să facă față și să înfrângă mulțimea turcilor cu care avea de luptat. Sfântul Gheorghe i s-a arătat chiar în acea noapte în vis și i-a zis: „Îndrăznește în Domnul și să nu te temi de această mulțime, ci în zori adună oștirile tale, le trimite asupra vrăjmașilor lui Hristos, cu glas de trâmbiță și alai. În aceasta vei cunoaște puterea lui Dumnezeu, care acum te ajută, căci pentru aceasta sunt eu trimis, să-ți arăt cine va birui, și puterea aceasta este mare în tine și lucrătoare, și o să te ajut pe tine în toate bătăliile. Tu să înnoiești mănăstirea mea pustiită, numită Zografu, care este în Muntele Athos, și trimite acolo icoana mea pe care o ai cu tine.”(foto). Victoria a fost de partea românilor, iar domnitorul a devenit al doilea ctitor al mănăstirii Zografu. ❖

Uimiți de puterea sa de a rezista la atâtea grozăvii, martorii suferințelor sfântului au îmbrățișat creștinismul. Sfințenia sa este dovedită încă din viață, căci face o minune în timpul întemnițării sale, înviind un deținut mort din celula sa. Auzind și despre această minune, împărăteasa Alexandra, soția lui Dioclețian, își dorește și ea botezul creștin. Făgăduindu-i Sfântului Gheorghe înalte onoruri ca să renunțe la credința sa, Dioclețian primește un refuz categoric din partea acestuia, drept care ordonă decapitarea lui.

Mormântul Sfântului Gheorghe se află într-o biserică cei poartă numele, ridicată peste rămășițele sale pământești la Lida, lângă Tel-Aviv, nu departe de Aeroportul Ben Gurion. Este un loc pe care toți pelerinii români în Israel îl vizitează.

Românii au avut dintotdeauna mare

Tinerii frumoși ai României

Revenim cu câteva imagini de la „Marșul pentru viață” desfășurat în 26 martie a.c. sub lozinca „Pentru viață, pentru femeie, pentru familie”. În aceste imagini veți recunoaște și pe câțiva tineri din parohia noastră. Prin cei asemenea lor mai avem speranță că valorile tradiționale, creștine și general

umane, nu se vor pierde în societatea românească, care cu încăpățănare se vrea tot mai „evoluată”, impunând noi reguli și libertăți ce duc la denaturarea chipului lui Dumnezeu din om, la pervertirea oamenilor și lovesc în demnitatea și dănuirea poporului român. Să luăm aminte! ❖

ANUNȚ

Martți 19 aprilie, Sectorul Social organizează o vizită la copiii din Centrul „Sfânta Margareta”.

Încă îi mai puteți ajuta cu fonduri bănești și alimente necesare copiilor.

Cei interesați să sprijine această acțiune, se pot adresa la Pangarul bisericii sau la coordonatoarea Sectorului Social – dna Ioana Rusu (tel. 0721 258 471)

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 17-24 APRILIE 2016

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 17 aprilie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 5-a din Post (a Cuv. Maria Egipteanca) – Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 20 aprilie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie a Darurilor înainte sfințite Sfântul Maslu
Vineri 22 aprilie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie a Darurilor înainte sfințite Pavercernita Mare, Acatist
Sâmbătă 23 aprilie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Sfânta Liturghie, Pomenirea morților cu dezlegarea sărindarelor Sf. Mare Mc. Gheorghe, purtătorul de biruință (Sâmbăta lui Lazăr)
	~ ora 16 ⁰⁰ 17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Pelerinajul de Florii (de la Mănăstirea Radu Vodă) Pavercernița Mare
Duminică 24 aprilie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 6-a din Post (a Floriilor) – Utrenia, Sfânta Liturghie

Poate această Duminică a 5-a din Post, a Cuvioasei Maria Egipteanca, este mai mult decât potrivită pentru a vorbi despre smerenie și demnitate, despre smerenia noastră a fiilor Bisericii și despre demnitatea cu care însuși poporul român dator este a-L slăvi pe Dumnezeu și a-l mulțumi pentru toate darurile revărsate peste un popor smerit și încercat.

O nouă „întâmplare” vine să umbrească petrecerea creștinilor ortodocși în Sfântul și Marele Post al Paștilor. Căci o formație pop-rock, a cărui nume a fost frecvent vehiculat în media românească în aceste săptămâni, a lansat o melodie cu un titlu, altfel frumos și care îndeamnă la virtute creștină, „Despre smerenie”. Văzând videoclipul și ascultând melodia, constăți că trupa Taxi a mobilizat 33 de personalități din lumea culturală și din mass-media pentru a ne convinge că „Dumnezeu preferă lemnul și spațiile mici”, cu referire directă la faptul că nu-L găsim pe Dumnezeu în spațiile largi ale Catedralei Mânturii Neamului, ci în bisericile mici, din lemn ale României. Dincolo de faptul că este un atac direct la adresa construirii unei Catedrale ce așteaptă de aproape 140 de ani să-și ocupe locul în Capitala României și în cultura, civilizația și Biserica acestui neam, videoclipul a trezit multe comentarii pro și contra, polarizând atenția românilor, căci la trei zile de la lansarea acestui videoclip s-au înregistrat aproximativ 1.200.000 de vizualizări. Jurnaliști, politicieni, personalități ale societății românești, și mulți, mulți oameni ce aveau o părere definită asupra acestui subiect au comentat. Trecem peste faptul că unul dintre participanți, Grigore Leșe, a cerut să fie scos din acest videoclip pentru că nu a știut exact care este mesajul și ținta acestei melodii (și se pare că nu este singurul care nu a cunoscut corect scopul și mesajul acestei melodii!), și de faptul că producătorii l-au retras cam până după Sfintele Paști (!) tocmai pentru a-l înlocui pe Grigore Leșe din clip. Nu ne legăm nici de comentariile făcute după apariția melodiei de către Dan Teodorescu, liderul formației Taxi, de altfel schimbate destul de des, în funcție de opiniile exprimate în mass-media și de reacțiile de pe net. Cum nu vreau să menționez nici suspecta lipsă de opinie a multora din participanții la acest videoclip, deși acesta ar fi unul din argumentele care ne pot duce cu gândul la faptul că mesajul cântecului nu este pur artistic și civic, iar susținerea lui, din spate, depășește cadrul unei creații artistice.

Am putea însă aprecia bunul simț, demnitatea, argumentația cu care au venit unii dintre cei care au considerat că este necesar să apară cu un răspuns atât la acest controversat videoclip, cât și la comentariile oamenilor, de mai multă sau mai puțină bună-credință și informare. Cum iarăși, putem aprecia discreția Patriarhiei Bisericii Ortodoxe Române și înțelepciunea cu care a tratat această problemă, nedând un comunicat de presă, ceea ce ar fi fost un răspuns disproporționat la un act ce se vrea unul artistic și de libertate de exprimare, atâta timp cât prin acest videoclip nu este atacată – frontal – credința ortodoxă. Cu atât mai mult că suntem în Sfântul Post al Paștilor, iar smerenia înseamnă, printre altele, să nu căutăm să ne impunem cu orice preț propriile păreri, chiar legitime, firește dacă nu este cazul să mărturisim sau să ne apărăm credința.

Mă gândesc doar să vă amintesc părerea unui jurnalist cu tăioase comentarii de cele mai multe ori la adresa Bisericii Ortodoxe Române, a ierarhilor, clerului și credincioșilor ortodocși, Cristian Tudor Popescu. Doar un aspect sesizat de jurnalist, care de altfel spune totul: „Cristian Tudor Popescu a explicat de ce, timp de sute de ani, în Ardeal, bisericile ortodoxe au fost construite din lemn: „Păi cum poți să spui că vrem o biserică de lemn? Există un trecut foarte important pentru Ardeal. În 1279 un rege maghiar a decretat că românii - preoții și valahii - din Ardeal nu au voie să-și mai construiască biserici de zid în religia ortodoxă. Și așa a apărut multitudinea de biserici de lemn din Ardeal, ca o soluție de restricție. Nu sunt eu vreun fan al catedralei [...] Dom'le, dar când ironizezi, mai întâi află despre ce e vorba.” (digi24.ro) Și știm cu toții că peste 150 de biserici au fost

incendiate sau puse jos cu tunul de către generalul Bukow la anul 1761 din ordinul împărătesei Maria Tereza.

Pentru cei care argumentează că a trecut vremea construcțiilor monumentale în Biserică, a catedralelor mărețe așa cum întregul Occident le are, vom aduce contra-argumentul că această Catedrală este un simbol al demnității și credinței poporului român, și în același timp un act de grațitudine față de Dumnezeu care a apărut și ocrotit aceast neam de-a lungul unei istorii zbuciumate.

Dar vreau să vă spun că cei care țin cu adevărat la valorile spirituale și culturale ridică astăzi sau reconstruiesc biserici impunătoare. Să vorbim de spațiul ex-comunist, de Rusia în primul rând, unde rușii s-au apucat să-și reconstruiască bisericile, mănăstirile și catedralele - numai între 1990 și 2010 ridicându-se peste 23.000 lăcașuri de cult. Să menționăm Catedrala Sfântul Sava din Belgrad sau Catedrala Sfânta Treime din Tbilisi sau Catedrala Iisus Mântuitorul din Moscova. Aceasta din urmă se numără printre cele mai mari din lume, și da, și aici, există ascensoare, instalate în coloanele de susținere, ce pot urca în catedrala propriu-zisă oameni și chiar echipamente de întreținere.

Dar vreau să vă spun de o biserică din Dresda, lutherană, Frauenkirche (foto), dărâmată în al doilea război mondial, și refăcută din temelii, ca și multe alte biserici, după anul 1990. A costat 180 milioane euro, din care 70 milioane de la buget.

Așadar, vremea catedralelor n-a apus, a apus doar dorul unora de Dumnezeu și mântuire. Să stăm dar treji, să privim mai atent și să nu-i lăsăm pe cei ce au interese străine de spiritualitatea noastră să ne influențeze și manipuleze. ❖